

Aarhus Fortæller

Proces og tilblivelse

Martin Brandt Djupdræt
Den Gamle By

28. november, Den Gamle By

Aarhus Fortæller

kronologisk fortælling om byens historie,
let tilgængelig og både for byens borgere og byens gæster.
varieret i udtryk og i valg af historier
særligt fokus på de seneste 150 år
nutiden og mands minde med som en vigtig del.
et socialt rum for mange
en udstilling hvor vi samarbejder med borgerene.

Proces og valg undervejs:

At lave udstillingen og udstillingens koncepter selv:

Kunne vælge en form, hvor vi ligesom i resten af Den Gamle By ville lægge vægt på scenografiske elementer hvor elementer, plankevejen, bygningsdele, mv. var opbygget med de oprindelige teknikker og i det materialer elementer først var bygget i

det kræver særlige håndværkere – håndværkere der er i Den Gamle By

At være museumsinspektør betyder at have øje for at ens felt og viden kommer offentligheden og gæsterne til gode. Museumsinspektøren skal derfor både have fokus på indhold og form – og skal trænes til at tænke på begge dele. Ved både at lave konceptet og meget af udstillingsarbejde: mere særlig udstilling og en udstilling der passer bedre til resten af museet. Det vi lære i processen lægger vil samtidigt til museets egen hovedstol. Der er vores erfaringer som gør os bedre.

Vi bruge undervejs også konsulenter og kritiske venner der kommentere vores oplæg, bl.a.

MMEx

scenograf Sarah Cederstrand

Tæt samarbejder med firmaer der var bedre end os til nogle af udstillingens produkter, f.eks. film (M2 film) og digitale installationer (Kollision)

Faldgruppe ved selv at lave koncept og indhold:
at vi internt ikke ville / kunne prioritere arbejdet nok,
der blev for meget interne snak og for lidt beslutning.

Løsning:

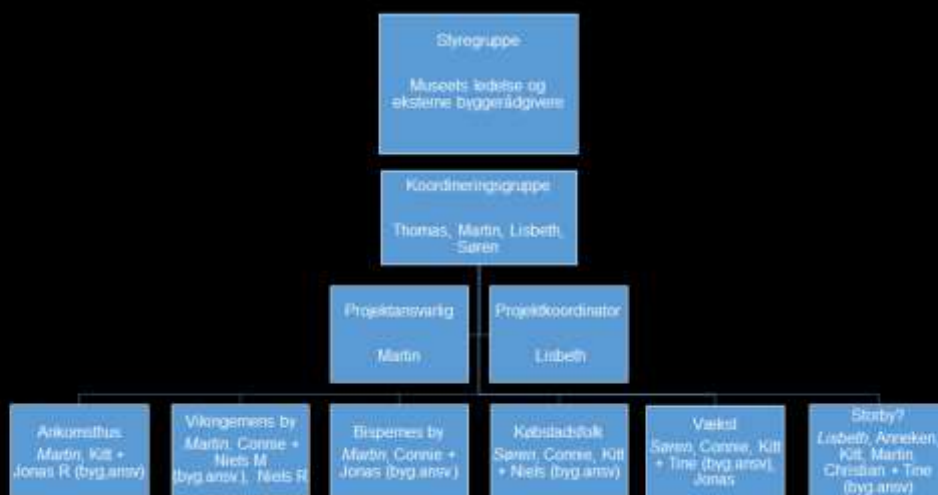
proces deadline der skulle overholdes

beslutningsdeadline - når bestemte streger var trukket så var der no turning back

Aarhus Fortæller, projektorganisation januar 2016

I slutning af 2015 blev der udpejet en projektkoordinator internt fra Den Gamle By, der ikke var den projektansvarlige til de enkelte afsnit blev der nedsat teams med hver deres faglige og udformningsmæssige leder en koordineringsgruppe med museumsdirektøren og de faglige ledere af afsnittene, der så også indbefattede den projektansvarlige og projektkoordinatoren. Overordnet havde vi en styregruppe med museets ledelsen og to eksterne byggerådgivere. Derudover kom et tværgående digitalt udvalg for styre implementeringen af de forskellige digitale løsninger.

Gik det så?

Udstillingen blev stort set blev som vi gerne vil have den. Det var en succes.

Der var situationer hvor nogle beslutninger blev taget om på et for sent tidspunkt

Der var medarbejdere som blev undervejs blev presse for meget af arbejde, fordi de var med i meget

Godt hvis projektkoordinatoren og den endelige projektorganisation var blevet udpejet tidligere

Overordnet – meget vellykket projekt og god proces.

Der hvor proces kunne være have været bedre var gerne, når der blev kappet et hjørne og man ikke tog sig tid til at de rette var i det rum beslutningen blev taget eller at der ikke var oplysninger nok om evt. konsekvenser.

Psykologiprofessor Karl E. Wieck - her i egne ord:

- Information er der nok af – det der skal arbejdes med er flertydigheden i informationen, og det kan ske gennem meningskabende møder
- Analysen starter for alvor når man handler

Den amerikanske organisationsforsker Karl E. Wieck: mængden af information er sjældent problemet, men derimod informationernes flertydighed, men den kan der arbejdes med i sociale processer, dvs. i meningskabende møder.

En anden af Karl E. Weicks observationer som jeg synes har været kendetegnende for vores proces med Aarhus Fortæller er at analysen starter for alvor når man handler.

Vi har i arbejdet med Aarhus Fortæller været et team, der både har arbejdet med form og indhold og kunne arbejde kontinuerligt med analysen af behovene og mulighederne i udstillingen, mens vi handlede i form af at indsamle historier og afsøge form – og vi vidste det var historier og form vi selv skulle stå for, og derfor skulle laves på måder som det var realistisk at vi kunne udføre.

For at summere op -
Vi fik den udstillingen vi ville have, fordi vi hele tiden kunne følge udviklingen af processen.

Vi var en større gruppe, der både havde kontakt med indhold og form og kunne justere begge dele løbende – og samtidig var vi meget bevidste om have en lang række deadline, hvor fra der var no turning back som processen ikke gik for meget i stå.

Ikke alt blev som vi ville – det kunne vi se da gæsterne brugte udstillingen, men så havde vi heldigvis planlagt at der var midler til at justere.